

Příběh paní Bečvářové z Radhošťské ulice napsala Magdaléna Platzová a ilustroval Undo

Radhošťská, ale ještě předtím Baranova, Slezská, Koněvova, Vinohradská. Život v perimetru několika ulic na hranici Žižkova a Vinohrad, den po dni, minutu po minutě. Prožívání času je nesdělitelné, ale místa obejít lze, dokonce je zachytit na mapě: Vinohradská, Koněvova, Slezská, Baranova, Radhošťská.

Narodila se na Moravě, ve vesničce Podolí u Brna, v roce 1938. V sedmnácti letech odtamtud utekla, tedy provdala se. Doma nebyla šťastná. Poloviční sirotek, maminka jí zemřela hned po porodu a táta se znovu oženil, přišly další děti, byla nechtěné dítě, pohrobek.

Z každého otcova manželství měla čtyři sourozence, tři ještě v dětství zemřeli. Dnes už žije jen jedna sestra a bratr, ale ti jsou nevlastní, nemá k nim blízký vztah.

Manžel byl Pražák, přistěhovala se za ním do Prahy v roce 1955.

Nejdříve bydleli s jeho rodiči na Vinohradské, tam se narodil jejich první syn. Ale nedělalo to dobrotu, život s tchyní. Odstěhovali se a dál už žili samostatně, stále na Žižkově.

Jejich dům v Koněvově je dnes už zbouraný. Pak byli ve Slezské a potom v Baranově, tam žili třicet let. V Koněvově i ve Slezské dělali domovníky, aby dostali byt. Uklízeli, bílili schody, peněz bylo málo. V Koněvově se jim narodil nemocný syn. Downův syndrom. Tehdy se to nevědělo předem. Když rodila, měla o osm kilo méně než normálně, vůbec nepřibrala. Zemřel v padesáti letech. Dochovala ho čtyři roky sama potom, co manžel zemřel.

Od patnácti let byl od pondělí do pátku ve stacionáři, museli s manželem chodit do práce. Jen poslední půlrok byl doma, to už byl nemocný. Byl hodný, moc hodný.

Potom, co se přistěhovala do Prahy, pracovala ve Spofě, balila léky. Bylo to naproti Viktorii Žižkov. Později, když měla nemocného syna, pracovala z domova, měla na to takový aparát. Přivezli jí práci a pak si pro hotové zase přijeli.

V Baranově chodil nejmladší syn do školy v Chelčického ulici. Ten starší už byl na vojně, pak se oženil. Postižený syn vychodil zvláštní školu, naučil se číst a psát. Nejstarší syn se o ni stará. Tomu nejmladšímu je šedesát dva let, jezdí ji navštěvovat na koloběžce.

V Barance měli jednu spřátelenou rodinu, byli tak ve stejném stáří, on byl povoláním voják. Hlíдали jim občas děti, když někam šli, na koncert nebo do divadla. Oni s manželem nikam nechodili. Ale na dvou plesech přece byli, to si pamatuje, jednou v Juldě Fuldě na plese zahrádkářů, dostali lístky od sousedů. A potom na mysliveckém plese na Vinohradech.

Proti Floře, tam kde dnes stojí obchodní centrum Flora, vedle hřbitova, byl takový kopeček, tam děti chodily sáňkovat.

Na hřbitově mají rodinný hrob, je tam manžel a syn.

V Barance bydleli třicet let, ale když se synové osamostatnili a zvedly se nájmý, vyměnili byt za menší v Radhošťské ulici. Pokoj a kuchyň. To už nepracovala, manžel byl také v důchodu.

Měli chatu. Každý pátek čekali, až se syn vrátí ze stacionáře, a pak jeli, vlakem do Klánovic a potom kus autobusem, později už jezdil přímý autobus z Prahy. Bývali tam přes léto až do října, v zimě ne.

Auto neměli. Mohli by si ho pořídit na nemocného syna, ale manžel měl propadlý řidičák a nejstarší syn řekl, že panského kočího dělat nebude.

Na Radhošťské se žilo dobře, nemůže si stěžovat. Bylo to kousek na Vinohradskou, chodila nakupovat k Vietnamcům, jak vešla dovnitř, věděli, co chce.

Radhošťská 1623/20, Praha 3

Na procházku šla nejradši na Jiřák, měla to Jagellonskou po rovině. Někdy se v sobotu vypravila na trh. Pro zeleninu, brambory. Na rohu byl řezník.

Balkon měla do ulice, tam věšela prádlo.

Dům v Radhošťské byl vlastně trojdům, oni bydleli uprostřed. Měl vnitroblok a za ním byl hned park, kam chodily děti a maminky s kočárky. Ona ale, když někam šla, tak na Jiřák. Bylo tam víc toho pohybu.

Má jednu známou ještě z Baranky, kamarádí spolu dodnes. Dřív se navštěvovaly, ale teď už je taky stará a povětšinou je pryč, mají chalupu na Vysočině. Tak si jen volají.

V Radhošťské měli psa. Syn ho chodil venčit, nosil s sebou pytlíky, naučila ho, jak po pejskovi uklízet. Pes zemřel rok po manželovi, dožil se šestnácti let. Pochovali ho na pohřebišti na chatě.

Manžel zemřel během tři čtvrtě roku, rakovina plic, nedalo se nic dělat. Nejhorší bylo, co říct nemocnému synovi, aby to pochopil. Říkal pak: „Musím mýt nádobí, tatínek už není.“

Magdaléna Platzová (1972)

Spisovatelka a publicistka. Vydala deset knih, z nichž největší pozornosti se dočkaly romány *Aaronův skok*, *Anarchista* nebo *Život po Kafkovi* a povídková kniha *Fáze jedné ženy*. Platzová pracovala jako redaktorka v *Literárních novinách* a později v *Respektu*, vyučovala kurz o Franzu Kafkovi. Dlouhodobě žila v USA a ve Francii. Přispívá do časopisu *Host* a do Českého rozhlasu, je matkou tří dětí.

Undo

Je pseudonym italského výtvarníka, ilustrátora a animátora, který žije v současné době v Praze. Zde se účastnil několika výstav a projektů, např. výstavy *Město snů* v rámci Festivalu 4+4 dny v pohybu.

To je moje místo

To je moje místo

„Domy a ulice v Praze 3 ožívají díky jejich bývalým obyvatelům a současným umělcům“

Smyslem výstavního projektu realizovaného odborem sociálních věcí městské části Praha 3 je přinést téma respektu k životním příběhům starých lidí a jejich trvalému přínosu současné společnosti. Nabízíme propojení skrze budovy, kde tito senioři bydleli před lety, stejně jako žijí mladší lidé dnes. Díky projektu chceme Prahu 3 představit jako městskou část, která otázku péče o seniory řeší komplexně i nad rámec běžných sociálních služeb a uvědomuje si nutnost aktivního zapojování seniorů do veřejného života. Protože tady žijeme všichni společně.

Projekt se poprvé uskutečnil v roce 2024 jako společná iniciativa Ošetrovatelského domova Praha 3, městské části Praha 3 a kulturního centra Atrium Žižkov (Kultura Praha 3, p. o.). Hlavním záměrem bylo od počátku dát seniorkám a seniorům možnost zavzpomínat na konkrétní místo, na ulici, dům či byt, ve kterém v Praze 3 žili nebo ke kterému měli nějaký významný vztah. V letošním roce projekt již po třetí rozšiřujeme o další tři příběhy.

Seniorky a senioři vzpomínají nejčastěji na období 50., 60. a 70. let, kdy zakládali rodiny nebo se stěhovali kvůli práci do domů v ulicích Prahy 3. Někteří popisují více či méně idylické sousedské vztahy, každodenní cesty do práce tramvají, dokáží si vzpomenout, kde byly jaké samoobsluhy, jak velké fronty se v nich stály nebo do kolika měly otevřeno, kam chodily jejich děti do školy, na kterém hřišti si s nimi hráli nebo jak snadno v ulicích parkovali. Jejich příběhy jsou někdy fádne každodenní, někdy vtipné a někdy tragické. Pro připravený projekt bylo nutné příběhy lehce upravit, vybrat to podstatné.

Za projektem *To je moje místo* stojí tvůrčí a produkční tým Galerie Atrium Žižkov v čele s kurátorem Ondřejem Horákem. Ten následně, stejně jako v předchozím roce, oslovil současné spisovatelky a spisovatele, aby se na projektu podíleli tím, že vzpomínky přepíší a částečně převypráví. Mezi oslovenými najdeme opět respektované autorky a autory, jako je Jan Němec, Dora Kaprálová nebo Magdaléna Platzová. Podobně kurátor oslovil také výtvarnice a výtvarníky – Vendulu Chalánkovou, Filipa Zatloukala nebo ilustrátora vystupujícího pod pseudonymem Undo. Výtvarníci dostali jako předlohu fotografii konkrétní ulice či domu a také informace o období, kdy v domě žili dotazovaní senioři.

Výstava jednotlivých výpovědí se realizuje v období od podzimu 2026.

Všechny příběhy, které byly od začátku realizace projektu zpracovány, včetně nahrávek původních rozhovorů se seniory, najdete na www.praha3.cz/to-je-moje-misto.

Na finalizaci vzniklého materiálu se podílely: odbor sociálních věcí, odbor vnějších vztahů a kultury městské části Praha 3, Atrium Žižkov – Kultura Praha 3, p. o., a Ošetrovatelský domov Praha 3, p. o.

Původní výpovědi najdete na:

1 Příběh Karla Jelínka, Perunova 787/9

2 Příběh Anny Bečvářové, Radhošťská 1623/20

3 Příběh Anny Zajícové, Nám. Jiřího z Lobkovic 2363/18

Praha /||

Kultura /||

atrium
žižkov

OŠETŘOVATELSKÝ
DOMOV
PRAHA 3